

Een Venus minder in popland : Mariska Veres is niet meer.

Mariska Veres werd geboren in Den Haag als dochter van de Hongaarse violist en orkestleider Lajos Veres en haar in Duitsland geboren moeder uit Frans-Russische ouders.

De muziek werd Mariska thuis met de paplepel ingegeven. Ze leerde piano spelen en zat enkele jaren op zangles.

Thuis nam ze met een bandrecorder populaire hits van de radio op en knipte de teksten uit muziekbladen als Toney Tunes en Muziek Expres. Zo leerde zij met de nummers mee te zingen.

Als 16-jarig meisje reageerde Mariska Veres in 1963 op een advertentie in de Haagsche Courant, waarin de studentengroep Les Mystères een zangeres zocht. In december 1963 werd er een 4-daagse talentenjacht georganiseerd door het muziekblad Toney Tunes in samenwerking met platenmaatschappij Bovema in de Meerrust te Warmond. Herman Stok was de presentator. Met begeleiding van Les Mystères zong zij 'Summertime', 'Fever', en 'Lullaby of Birdland' en won daarmee de eerste prijs. Mariska mocht in 1964 een Nederlandstalig plaatje maken. Een cover van de hit van Conny Froboess 'Diese Nacht Hat Viele Lichten' (filmthema uit "Topkapi" van Manos Hadjidakis) met de originele orkestband van Kurt Edelhagen. De plaat met als subtitel 'Als De Mandolinen Klinken' werd overigens pas in 1965 op het Imperial label uitgebracht.

Les Mystères waren in 1965 na enkele personeelwisselingen doorgeshaan als The Bumble Bees. In 1966 mocht de groep haar eerste plaat maken voor het Op Art label van Muziek Expres. Mariska Veres was dan al vertrokken naar The Blue Fighters. Na een tussenstop als zangeres bij Danny & His Favourites en The General Four kwam ze medio 1966 bij de indorock band The Motowns terecht. In 1967 nam Mariska voor platenmaatschappij Phonogram nog een Nederlandstalige single ('Dag en Nacht') op voor het Philips label. Ze bleef actief als zangeres en organiste in The Motowns tot ze in 1968 een aanbieding kreeg voor Shocking Blue.

Tijdens een feestje om de eerste nummer 1 hit te vieren van Golden Earring trad Mariska op en dat had de toenmalige manager van Shocking Blue opgemerkt.

Robbie Van Leeuwen, oprichter van de groep, was meteen geïmponeerd door haar stijl, die was namelijk anders dan de meeste van haar collega's in die tijd.

Die stijl sloeg niet alleen op haar zangtalenten maar ook op haar uiterlijk: haar mystieke aura, enigmatische glimlach en zwarte lange haar (wat spijtig genoeg maar een pruik was).

Wanneer Mariska gevraagd werd om Shocking Blue te vervoegen was 1 van de voorwaarden dat de bandleden geen enkele relatie, op een professionele na, met haar zouden beginnen.

Ze verving zanger Fred de Wilde omdat hij in militaire dienst moest en werd zo zonder twijfel het uithangbord van Shocking Blue, zowel qua klank als beeld. Ondanks haar wilde en sexy imago was Mariska een verlegen en eerder naïef meisje, ze zeker was zeker niet de rock 'n' roll chick dat haar door haar imago aangemeten werd. Ze stond ook bekend om haar levensstijl: ze rookte nooit en hield niet van alcohol. Tijdens de periode van 'sex, drugs and rock and roll' was thee haar favoriete drankje.

De eerste hit waarop ze meezong was 'Send Me A Postcard'. In 1969/1970 kreeg Shocking Blue wereldfaam met het nummer 'Venus', de eerste Amerikaanse nummer één-hit van Nederlandse makelij.

'Inkpot' scoort in Europa bijna even hoog als Venus. Wereldtournee met optredens in Europa, Indonesië, Filipijnen en Japan. De AVRO-televisie maakt een tv-special over deze tournee. Daarna gaat het langzaam bergafwaarts. 'Rock In The Sea' en 'Eve And The Apple' halen de Top-10 niet meer.

'Oh Lord' wordt de laatste hit voor Shocking Blue, 'Let Me Carry Your Bag' is de eerste plaat in vijf jaar die de hitparade niet haalt. Robbie van Leeuwen treedt niet meer met de groep op, maar blijft achter de schermen actief. Hij wordt vervangen door Martin van Wijk. Het begin van het einde...

Op 1 juni 1974 kondigde Shocking Blue aan te stoppen, wat in de zomer van 1975 zijn beslag kreeg. Mariska begon aan een solocarrière.

Ze nam een dozijn aan singletjes op maar scoorde niet erg hoog hoewel de meesten goed klonken. Ze was waarschijnlijk niet gemotiveerd genoeg, had geen manager en had het geluk waarschijnlijk niet aan haar kant.

In 1978 was Mariska te horen in het singletje 'Neon City' van Mistral (Robbie's nieuwe groep uit die tijd).

Shocking Blue wordt weer opgericht in 1980, met Veres en Van Leeuwen, en is in 1980 één van de succes-acts tijdens de Haagse Beatnach.

In 1985 kwam er een tweede reünie maar aangezien Robbie van Leeuwen in Luxemburg woonde en iedere keer voor een optreden naar Nederland moest komen, werd het een beetje te veel voor hem. Ook het feit dat Bananarama in 1986 de eerste plaats behaalde in de Billboard Hot 100 met een cover van Shocking Blue's hit 'Venus', wat hem veel royalties opleverde, was voor hem een reden om te stoppen.

Daarna zullen er met regelmaat groepen optreden onder de naam Shocking Blue, vaak met alleen Mariska als origineel lid. Platen onder die naam belanden allemaal in de uitverkoopbakken.

In 1988 gaf Mariska eindelijk haar eigen groep vorm: 'Veres' was geboren. Los van enkele Shocking Blue nummers concentreerde deze groep, bestaande uit drummer Klaus Streitwolf, gitarist André van Geldorp en bassist Henk Bisschop zich voornamelijk op eigen werk. Het grootste gedeelte van het eigen werk lag in het toen zeer populaire hardrockidoom. Met deze formatie is een promo-opname gemaakt en getourd. Deze groep werd ontbonden in 1992.

In 1993 trok Mariska de aandacht als jazz-zangeres met haar groep The Shocking Jazz Quintet. Daarna trad Mariska Veres weer op met een reïncarnatie van Shocking Blue, echter zonder verdere originele leden (Van der Beek is inmiddels overleden en Van der Wal heeft de popmuziek de rug toegekeerd). Robbie van Leeuwen produceert hun single 'Body And Soul'. De muzikanten op de plaat zijn André van Geldorp (gitaar), Bert Meulink (bas), Michael Eschauzier (toetsen) en Gerben de Bruijn (drums) en die bezetting is door de jaren heen nog aangepast geweest.

Verder maakte ze een cd met Andrei Serban (2003) getiteld 'Gipsy Heart', waarmee ze terugkeerde naar haar roots, de zigeunermuziek.

In 2005 trad ze met Shocking Blue op samen met The Fortunes van 14 februari tot en met 25 februari op in acht Nederlandse theaters. Tijdens de Haagse Beatnach op Parkpop is onder meer Mariska Veres te zien met een uitvoering van de hit 'Venus'. Dit jaar nog in augustus was Mariska Veres speciale gast tijdens enkele optredens van Margriet Eshuijs (ex-Lucifer en hun grote hit 'House For Sale').

Mariska is nooit getrouwd geweest de laatste jaren zei ze in interviews dat ze iemand was die niet terug in de tijd keek en gelukkig was in het heden. Ze vond zichzelf tentijde van Shocking Blue nl. een erg asociale en opgemaakte pop die

niemand wat kon maken. Ze was van plan om door te gaan met zingen zolang de fans dat wilden.

Jammer genoeg is aan deze carrière een 'Shocking' einde gekomen op 2 december 2006.

Mariska Veres is gestorven aan kanker op 59-jarige leeftijd.

De fans zullen voor altijd Blue achterblijven door het heengaan van hun Venus.

Dave Calbrecht